

vody, v nichž dovolací rekurent, odvolává se na rozhodnutí č. 523 a 10174 Sb. n. s., uplatňuje, že tu není dán zákonný předpoklad, že překážka placení musí býti na straně věřitelově. Než v případě, o nějž jde, je uvedený předpoklad splněn, neboť ke složení peněz k soudu došlo z důvodu, který je v osobě věřitelově, poněvadž na plnění dlužníkově věřiteli si činí nárok třetí osoba, t. j. okresní úřad v S. z důvodu, který právě tkví v osobních poměrech věřitelových, totiž v tom, že věřitel je žid. Pokud jde o další výtky s hlediska nezákonnosti, totiž opírá-li se tento nárok okresního úřadu o platný zákon a že již při složení peněz k soudu musí tu býti podmínka pro složení, což prý přísluší zkoumati nespornému soudci, stačí dovolacího rekurenta poukázati na to, že o tom, zda byla splněna podmínka platného složení k soudu, nepřisluší rozhodovati nespornému soudci, nýbrž že jest ponecháno účastníkům, zda se má otázka ta řešiti pořadem práva (srov. rozh. č. 12871 Sb. n. s.).

Čís. 17539.

Advokát může žádati na straně, k jejímuž prozatímnímu bezplatnému zastupování byl zřízen, zaplacení palmárního účtu, nabyli-li tato zaplacením podstatné části zažalovaného nároku platebních prostředků, třebaže se tak stalo podle mimosoudní dohody a v době, kdy spor byl ponechán v klidu a zastupování již bylo skončeno.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1939, Rv I 1203/39.)

Srov. Sb. n. s. č. 16860.

Žalobce jako zástupce chudých žalovaného Martina Š. podal dne 25. ledna 1936 u krajského soudu v P. jeho jménem žalobu proti Bohumilu Š. o zaplacení týdenního důchodu za poslední tři roky dospělého v částce 23.400 K a placení dalších týdenních částek po 150 K. Podáním došlým na soud dne 16. dubna 1936 vypověděl žalovaný žalobci plnou moc. Na to dne 5. května 1936 ponecháno bylo řízení o této žalobě v klidu tím, že se strany k roku nedostavily. Ujednáním z téhož dne vypůjčil si Bohumil Š. 23.400 K a celou tuto částku vyplatil téhož dne žalovanému Martinu Š. na vyrovnání veškerých zažalovaných nároků. Obnos ten také Martin Š. přijal. Žalobce domáhá se proto nyní podle § 16 (4) adv. ř. na žalovaném zaplacení palmární pohledávky. Prvý soud neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud žalobní nárok důvodem po právu uznal. Důvody: Soud prvé stolice vyslovil názor, že ta skutečnost, že Bohumil Š. vyplatil žalovanému a jeho manželce částku 23.400 K, neodůvodňuje nárok žalobcův, ježto prý se nepodařilo žalobci prokázati, že chudá strana, t. j. žalovaný, nabyl tohoto obnosu ze sporu, v němž byl žalobcem zastupován, což odůvodňuje tím, že spor, v němž žalovaný Bohumil Š. byl žalován o zaplacení 23.400 K, byl ponechán v klidu. Jest pravda, že tomu tak bylo, a že žalobce, jemuž byla žalovaným vypovězena 16. dubna 1936 plná moc, ža-

lovaného v době vyplacení tohoto obnosu již nezastupoval, ale tato platba se stala na vyrovnání veškerých nároků žalovaného. Toto ujednání ze dne 5. května 1936 jest tudíž narovnáním směřujícím k odklizení sporu, a úmysl stran jest z něho jasně patrný. Ujednání stalo se sice bez účasti žalobce, jako zástupce žalovaného, avšak nelze pochybovati o tom, že se stalo výhradně vzhledem k sporu, jenž jím podle zřejmého úmyslu stran měl býti odstraněn a také odstraněn byl, ježto téhož dne, kdy k ujednání tomuto došlo, strany ponechaly řízení v klidu, nedostavivše se k roku na den ten nařízenému, čímž daly najevo, že nemají již na projednání sporu zájmu a také více spor onen po oné době neobnovily a v něm nepokračovaly. Ježto obnos žalovanému zaplacený rovná se právě obnosu zažalovanému mimo požadovaných běžných dávek důchodových, a ježto jiných nároků zažalováno nebylo, není pochyby o tom, že zaplacená byla právě ona sporná částka, jež byla žalována, v úmyslu, aby zahájený již spor byl odklizen, a že tudíž, byť platba tato stala se již za klidu řízení, když žalobce žalovaného více nezastupoval, přece stala se »za sporu«, t. j. na podkladě žaloby žalobcem jménem žalovaného podané, a zaplacením obnosu 23.400 K, t. j. částky poměrně značné vůči nákladům vzniklým zatímním bezplatným zastupováním žalovaného žalobcem, nabyta strana žalovaná ze sporu platebních prostředků, které jí umožnily zaplacení palmárního účtu žalobcova za práce jím pro žalovaného skutečně vykonané, z nichž dostalo se žalovanému užitku zaplacením podstatné části žalobního nároku (srov. rozh. 16860). Vzhledem k tomuto stavu jest spravedlivým požadavek žalobcův na zaplacení jeho palmárního účtu, ježto jest nárok tento plně odůvodněn ustanovením § 16, odst. 4 advok. řádu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, ježto mimosoudní dohoda ze dne 5. května 1936 byla ve vztahu ke sporu Ck... mezi žalovaným a Bohumilem Š., takže žalobní nárok jest co do důvodu opodstatněn ustanovením § 16, odst. 4 adv. ř., jak správně uvedl odvolací soud.

Čís. 17540.

Má-li procesní soud pochybnost v otázce správnosti žalobního petitu, nesmí žalobu ihned zamítnouti pro vadnost žalobního návrhu, nýbrž jest na něm, aby uvedl otázku tu při jednání nejprve na přetřes a dal žalobci příležitost k nápravě oné vady. Opominutí tohoto postupu zakládá vadnost řízení.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1939, R II 239/39.)

Prvý soud zamítl mimo jiné též pro neurčitost žalobního návrhu žalobu, již se žalobci domáhali výroku, že žalovaní jsou povinni trpěti výkon služebností vozové cesty přes pozemky parc. č. 303/1 pastva a 304 louka, vložka č. 192 pozemkové knihy pro kat. území V. jako slu-